

การพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

The Improving the Reading Diphthongs Words by Using a Tales form Basic Vocabulary as a Media for Prathomsuksa 5 Students

1. กชกร มณีโชติ*, 2. พัทธนันท์ พาป้อ, 3. ปพิชญา พรหมกันธา

1. Kotchakorn Maneechot*, 2. Phatthanant Phapor, 3. Paphitchaya Phromkantha

สังกัด: 1., 2., 3. คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

Affiliation: 1., 2., 3. Faculty of Education and Human Development Chaiyaphum Rajabhat University

*Corresponding Author E-mail: thaiedu@cpru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2) วิเคราะห์ระดับคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนรู้โดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนห้วยต้อนวิทยา ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 26 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้ นิทานคำศัพท์พื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การ อ่านคำควบกล้ำที่ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน ใช้สถิติ การทดสอบค่า t-test แบบ dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2) ผลการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์ พื้นฐาน เป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีคะแนนความต่างอยู่ในช่วง 3 - 20 คะแนน ซึ่งคิดเป็นคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์อยู่ในช่วงร้อยละ 25.00 - 100 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม พบว่า ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์หลังเรียนเพิ่มขึ้น เท่ากับ 59.94 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการอยู่ในระดับสูง

คำสำคัญ: 1. การอ่าน; 2. คำควบกล้ำ; 3. นิทาน; 4. คำศัพท์พื้นฐาน

ABSTRACT

This research article aimed to: 1) develop diphthong reading skills by using a tales form basic vocabulary as a media for prathomsuksa 5 students. 2) analyze the level of relative development score of prathomsuksa 5 students after learning by using stories from basic vocabulary. This was a quasi experimental research. The target groups used in this research

were 26 students who studied in academic year 2022, Huai Ton Wittaya School, Huai Ton Subdistrict, Mueang Chaiyaphum District Chaiyaphum Province, were obtained by purposive sampling. The research tools were 1) a learning management plan for diphthong reading skills by using a tales form basic vocabulary as a media for prathomsuksa 5 students and 2) an achievement test for reading diphthongs. The statistics used in the research were percentage, mean, standard deviation and the relative development scores, comparing the achievement scores before and after learning dependent t-test statistics were used.

The research found that:

1) The results of the development of diphthong reading skills by using tales from basic vocabulary as media for prathomsuksa 5 students found that the scores after school were higher than before with statistically significant at level .05 and

2) The results of the analysis of the scores of the relative development of reading diphthongs by using stories from basic vocabulary as media for prathomsuksa 5 students found that the students' scores differed in the range of 3 - 20 points, representing a relative developmental score. In the range of 25.00 - 100 percent. When considering the overall mean, it was found that the mean (\bar{x}) of the relative development score after school increased to 59.94, indicating that students had developed at a high level.

Keywords: 1. reading; 2. diphthongs words; 3. tales; 4. basic vocabulary

บทนำ

การอ่านคำควบกล้ำ ถือเป็นทักษะการอ่านที่สำคัญอีกหนึ่งประการ ทำให้สามารถสื่อความหมายเข้าใจกันได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน แต่หากอ่านไม่ถูกต้อง การสื่อความหมายก็จะไม่ถูกต้องไปด้วย กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้กล่าวถึงความสำคัญเรื่องอักษรควบกล้ำไว้ว่า อักษรควบเป็นลักษณะเฉพาะที่สำคัญอย่างหนึ่งของภาษาไทย ปัจจุบันคนส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสำคัญต่อการออกเสียงคำที่ใช้อักษรควบให้ถูกต้องชัดเจน แม้แต่คนที่อยู่ในวงการศึกษาก็มีตำแหน่งหน้าที่สำคัญของประเทศก็จะพูดตามสบายขาดความระมัดระวังในเรื่องการออกเสียงคำประเพณีเท่าที่ควรซึ่งจะเป็นตัวอย่างให้เยาวชนรุ่นหลังไม่ให้ความสำคัญต่อการออกเสียงคำไทยให้ถูกต้องด้วย คำที่ใช้อักษรควบมีลักษณะทำให้เสียงในภาษาไทยมีความไพเราะ แสดงถึงคุณสมบัติของการออกเสียงคำเพราะการออกเสียงคำควบกล้ำจะแตกต่างจากการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะตัวเดียวเช่น คำว่า "พิน" กับคำว่า "ควิน" หากผู้พูดไม่ระมัดระวังในการออกเสียงจะออกเสียงผิดทำให้ความหมายผิดไปด้วยและการออกเสียงผิด จะโดยพลั้งเผลอหรือความไม่ใส่ใจก็ตาม ย่อมแสดงถึงความเป็นผู้ไม่สำนึกในการใช้ภาษา การไม่ระมัดระวังออกเสียงอ่านหรือพูดให้ชัดเจน นอกจากจะทำให้การสื่อความหมายผิดพลาดแล้ว ยังทำให้เสียบุคลิกภาพของผู้พูดหรือผู้อ่านนั้นด้วย

จากการสังเกตนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนห้วยต้อนวิทยาพบว่า นักเรียนขาดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เมื่อผู้สอนมอบหมายให้นักเรียนอ่านเนื้อหาในบทเรียน ใบความรู้ อ่านร้อยแก้วหรือร้อยกรอง หรืออ่านตามสื่อการสอนต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนส่วนใหญ่มักจะอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง เช่น คำควบกล้ำที่มีเสียง ร ล ว เป็นต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียน โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหา เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำ ซึ่งพบว่ามื่อนักวิชาการ

และนักวิจัยหลายท่านได้พัฒนาทักษะดังกล่าวโดยใช้เครื่องมือ เทคนิค และวิธีการสอนรูปแบบต่าง ๆ ดังที่ ปทุม หนูมา (2541) ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำว่าเกิดขึ้นได้ทั้งในหมู่นักเรียน และผู้ใหญ่ การออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจนจนทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงก่อให้เกิดความสับสนทางภาษาทำให้สื่อความหมายไม่ตรงกัน นอกจากนี้ยังทำให้ผู้พูดเสียบุคลิกไปด้วย ความผิดพลาดในการออกเสียงคำควบกล้ำดังกล่าวอาจมีสาเหตุมาจาก 1) ปัญหาจากตัวครูส่วนใหญ่ไม่ระมัดระวังในการอ่านคำควบกล้ำ หรือครูเหล่านั้นอาจมาจากครอบครัว หรือชุมชนที่พูดภาษาอื่นที่ออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจนจึงไม่ระมัดระวังในเรื่องนี้ 2) ปัญหาจากตัวเด็ก เด็กที่เข้ารับการศึกษาในโรงเรียนอาจมาจากครอบครัวและชุมชนที่พูดภาษาอื่นเป็นจำนวนมาก เมื่อมาอยู่ร่วมกันก็มักจะพูดภาษาตามท้องถิ่นของตนเองใช้ภาษาไทยผิด ๆ เด็กอื่น ๆ ก็มักจะตามอย่างไปด้วย 3) ปัญหาสังคม เด็กที่มาจากครอบครัวยากจน อยู่ในชุมชนที่พูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง โอกาสที่จะใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องก็เฉพาะเวลาที่ในห้องเรียนเท่านั้น ดังนั้นจึงมักจะพูดหรืออ่านตามเด็กส่วนใหญ่ ดังนั้นแล้วการที่เด็กจะมีพื้นฐานการอ่านที่ดี ถูกต้องนั้น ขึ้นอยู่กับการฝึกฝนจากตัวของผู้ใหญ่ ผู้สอนฝึกฝนไปยังเด็กให้มีทักษะการอ่านได้อย่างถูกต้อง โดยไม่มองข้ามปัญหาการอ่านผิด จากแนวคิดของวิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554) ได้กล่าวถึงแนวทางในการปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพไว้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่มร่วมมือ เป็นวิธีการหรือพฤติกรรมที่ช่วยให้การดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คือได้ผลงาน ความรู้สึกและความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมงาน เป็นลักษณะการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนค้นหาคำตอบด้วยตนเองสามารถนำความรู้ความเข้าใจจากการปฏิบัติงานไปใช้ในชีวิตประจำวันและอยู่ในสังคมได้อย่างสันติสุข

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยข้างต้น การใช้นิทานที่มีคำควบกล้ำจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสิ่งสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำได้ ทั้งนี้เนื่องจากการฝึกอ่านนิทานที่มีคำควบกล้ำจากคำพื้นฐานนั้น เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียน นิทานที่มีเรื่องไม่ยาวจนเกินไป เข้าใจง่าย ไม่ใช่เนื้อหาที่เป็นหลักการจนเกินไป ทำให้ตัวผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย และสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี จากความที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาการอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสิ่งสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อวิเคราะห์ระดับคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน

สมมติฐาน

1. ทักษะการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน ก่อนเรียนกับหลังเรียนแตกต่างกัน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานหลังเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียน อยู่ในระดับกลาง ขึ้นไป

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi experimental research)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนห้วยต้อนวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ตำบลห้วยต้อน อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ปีการศึกษา 2565 จำนวน 79 คน

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนนาฝายวิทยา ตำบลนาฝาย อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 26 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การสอนอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อ

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อและ

2) ระดับพัฒนาการ

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน ในแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน เพื่อใช้พัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ใช้เวลารวมทั้งสิ้น 8 ช.ม. โดยกำหนดเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เรื่อง น้ำใจของปลาฉลาม
2. การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เรื่อง ความกล้าหาญของกระต่ายน้อย
3. การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เรื่อง เจ้าครุฑขี้แกล้ง
4. การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เรื่อง ปราสาทหินกับพระราชาน้อย
5. การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เรื่อง เพื่อนรักพรายไม้กับพรายน้ำ
6. การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เรื่อง เด็กหญิงกำพร้า
7. การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เรื่อง สุนัขจรจัด
8. การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน เรื่อง เจ้าโจรกลับใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผ่านการประเมินคุณภาพ และความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านคำควบกล้ำที่ผ่านการประเมินคุณภาพ และความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และผ่านการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายข้อ เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.34 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.23 - 0.53 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.85

ขั้นตอนการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดของการใช้แบบทดสอบ การพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) เกี่ยวกับทักษะการอ่านคำควบกล้ำ แบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ

3. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อ ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้และควบคุมชั้นเรียนเอง พร้อมให้คำแนะนำ เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้และฝึกการอ่านคำควบกล้ำเพื่อบรรลุจุดประสงค์ จากนั้นผู้วิจัยตรวจให้คะแนนการทำแบบทดสอบ

4. เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้จบทุกใบงานแล้ว ให้ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) เกี่ยวกับการอ่านคำควบกล้ำ แบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมกับการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการทดลอง ดังนี้

1. วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบ
2. วิเคราะห์ค่าความยาก-ง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

3. วิเคราะห์ระดับพัฒนาการ โดยใช้สูตรการคำนวณหาค่าพัฒนาการสัมพัทธ์
4. วิเคราะห์และเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนใช้การวิเคราะห์หาค่า t-test คำนวณค่าในโปรแกรมสำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ 1) วิเคราะห์ระดับพัฒนาการโดยใช้สูตรการคำนวณหาค่าพัฒนาการสัมพัทธ์ 2) การวิเคราะห์เปรียบเทียบของคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้สถิติการทดสอบ Parametric ใช้การทดสอบค่า t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (dependent)

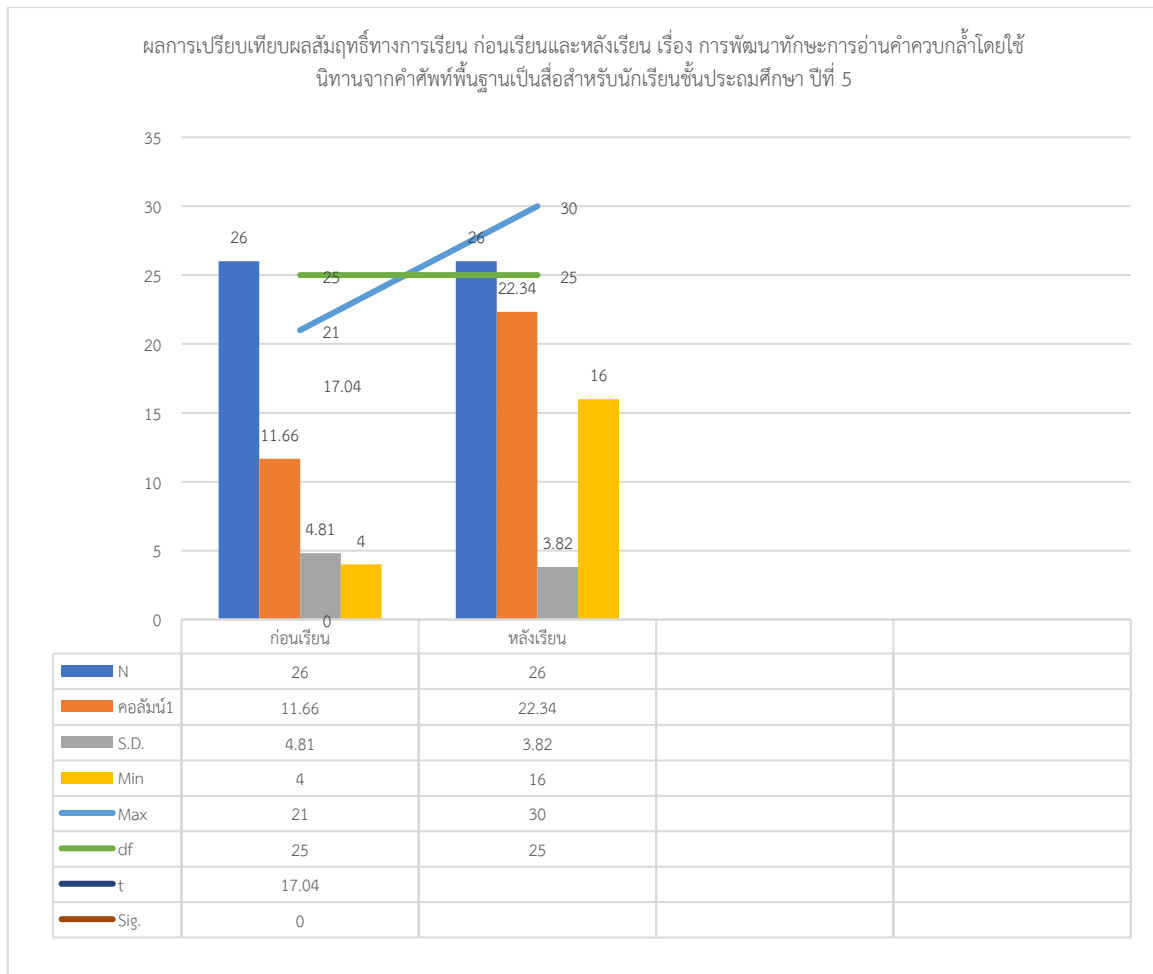
ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5

คะแนนการทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	Min	Max	df	t	Sig.
ก่อนเรียน	26	11.66	4.81	4	21	25	17.04	.000**
หลังเรียน	26	22.34	3.82	16	30	25		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

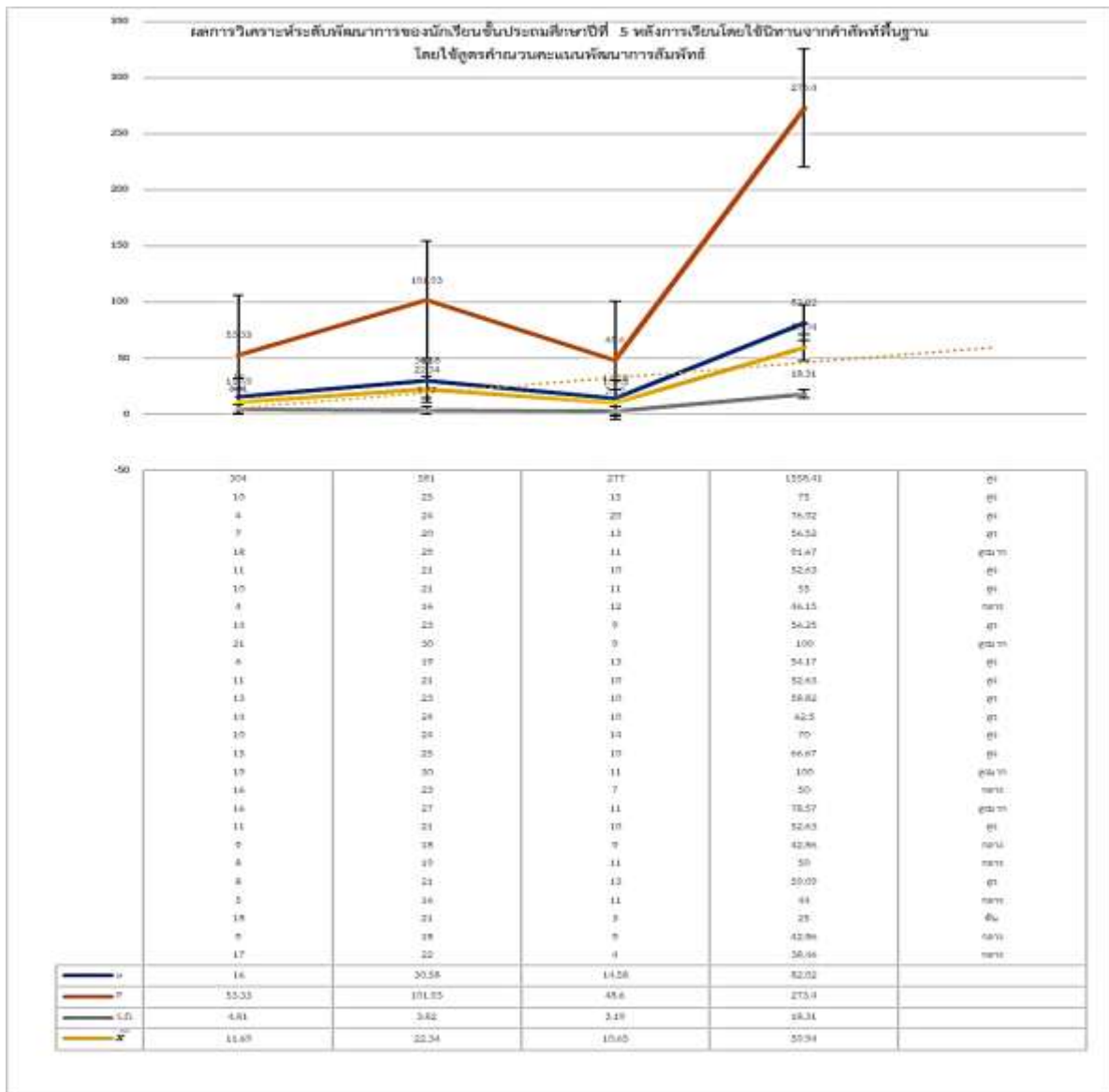
แผนภาพที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5

จากตารางที่ 1 และแผนภาพที่ 1 พบว่า คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 11.69 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 4.81 คะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 4 คะแนน และคะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 21 คะแนน และคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 22.34 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 3.82 คะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 16 คะแนน และคะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 30 คะแนน แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนรู้ โดยใช้ขั้นตอนจากค่าศัพท์พื้นฐาน

N	คะแนนการทดสอบ		ความต่างของคะแนน การทดสอบ	คะแนน พัฒนาการสัมพัทธ์	ระดับพัฒนาการ
	ก่อนเรียน	หลังเรียน			
1	17	22	4	38.46	กลาง
2	9	18	9	42.86	กลาง
3	18	21	3	25	ต้น
4	5	16	11	44	กลาง
5	8	21	13	59.09	สูง
6	8	19	11	50	กลาง
7	9	18	9	42.86	กลาง
8	11	21	10	52.63	สูง
9	16	27	11	78.57	สูงมาก
10	16	23	7	50	กลาง
11	19	30	11	100	สูงมาก
12	15	25	10	66.67	สูง
13	10	24	14	70	สูง
14	14	24	10	62.5	สูง
15	13	23	10	58.82	สูง
16	11	21	10	52.63	สูง
17	6	19	13	54.17	สูง
18	21	30	9	100	สูงมาก
19	14	23	9	56.25	สูง
20	4	16	12	46.15	กลาง
21	10	21	11	55	สูง
22	11	21	10	52.63	สูง
23	18	29	11	91.67	สูงมาก
24	7	20	13	56.52	สูง
25	4	24	20	76.92	สูง
26	10	25	15	75	สูง
Σ	304	581	277	1558.41	สูง
μ	16	30.58	14.58	82.02	
P	53.33	101.93	48.6	273.4	
S.D.	4.81	3.82	3.19	18.31	
\bar{x}	11.69	22.34	10.65	59.94	

แผนภูมิที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับพัฒนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนรู้โดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานโดยใช้สูตรคำนวณคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์

จากตารางที่ 2 และแผนภูมิที่ 2 การเปรียบเทียบความต่างคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อหาค่าคะแนนสัมพัทธ์ พบว่าคะแนนความต่างอยู่ในช่วง 3 - 20 คะแนน ซึ่งคิดเป็นคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์อยู่ในช่วงร้อยละ 25.00 - 100 เมื่อพิจารณาตามระดับพัฒนาการสัมพัทธ์พบว่าอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์คะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 59.94 ซึ่งมีพัฒนาการสัมพัทธ์อยู่ในระดับสูง

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐานเป็นสื่อสำหรับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องคำควบกล้ำ เกิดทักษะการอ่านคำควบกล้ำได้ดียิ่งขึ้น และเห็นถึงความสำคัญของการออกเสียงควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจน ทั้งนี้ด้วยกิจกรรมการเรียนอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทาน ซึ่งเป็นหนังสือที่นอกจากจะให้ความสนุกสนานแล้ว ยังมีสาระความรู้ ข้อคิดต่าง ๆ ทำให้นักเรียนได้รับประโยชน์ จากการอ่าน และสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย และเนื่องจากนิทานนั้นมีขนาดที่ไม่สั้นและไม่ยาวจนเกินไป ทำให้ผู้อ่านไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้จากนิทาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของวารัญญา ไวบรรเทา และ อุษาพร เสวกวิ (2563) เรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะในการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยโดยใช้นิทาน โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 5.94 คิดเป็นร้อยละ 29.71 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.73 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบหลังเรียนเท่ากับ 17.51 คิดเป็นร้อยละ 87.57 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.35 และมีค่าเฉลี่ยความก้าวหน้าของผลการเรียนอยู่ที่ 11.57 คิดเป็นร้อยละ 59.57 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยมาทดสอบค่า t-test พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์การอ่านคำควบกล้ำโดยใช้นิทานจากคำศัพท์ พื้นฐาน เป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีคะแนนความต่างอยู่ในช่วง 3 - 20 คะแนน ซึ่งคิดเป็นคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์อยู่ในช่วงร้อยละ 25.00 - 100 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม พบว่า ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์หลังเรียนเพิ่มขึ้น เท่ากับ 59.94 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการอยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้นิทานจากคำศัพท์พื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะการอ่านคำควบกล้ำ ได้ดีขึ้น ทั้งนี้เพราะการอ่านคำควบกล้ำให้ถูกต้องนั้นเป็นพื้นฐานการอ่านที่นักเรียนทุกคนพึงมี เพื่อนำไปในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ดังที่ กระทรวงศึกษาธิการ (2553) กล่าวไว้ว่า ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน จนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง และทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้นิทานในการส่งเสริมการเรียนการสอน ให้นักเรียนเรียนรู้คำควบกล้ำได้อย่างสนุกสนาน และกระตุ้นการตอบสนองในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกเหมือนโดนบังคับให้เรียนหลักภาษา จนเกินไป จึงมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนในทางที่ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ กันตพัฒน์ สุวรรณเรือง (2562) เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ ตามมาตราตัวสะกดโดยใช้ชุดฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่านักเรียนทุกคนมีระดับค่าคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์มากกว่าร้อยละ 62.54 นอกจากนี้ ผลการประเมินพัฒนาการของนักเรียนได้มาจากการคำนวณด้วยสูตรพัฒนาการสัมพัทธ์ที่นำเสนอ โดยศิริชัย กาญจนวาสิ (2552) ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้ในงานวิจัยนี้ มีข้อดี คือ สามารถแก้ปัญหาอิทธิพลเพดาน (ceiling effect) ได้เนื่องจากการคำนวณคะแนนพัฒนาการของผู้เรียน คือ พิจารณาจากคะแนนที่เพิ่มขึ้น หรือ ผลต่างของคะแนนที่ได้จากการวัดครั้งแรกและการวัดครั้งหลัง จึงมักประสบปัญหาจากอิทธิพลของเพดาน เนื่องจากกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถสูงโดยเฉลี่ยแล้วจะมีคะแนนการวัดครั้งแรกที่สูงกว่ากลุ่มอ่อน ดังนั้น เมื่อมีการวัดครั้งหลัง โอกาสที่คะแนนครั้งหลังถูกกำหนดโดยเพดาน (คะแนนเต็ม) ทำให้คะแนนที่เพิ่มขึ้น (ผลต่าง) ของกลุ่มเก่งมีแนวโน้มที่จะต่ำกว่ากลุ่มอ่อน ดังนั้น การใช้สูตรนี้ในการคำนวณคะแนนพัฒนาการถือว่ามีความยุติธรรมในการประเมินผล

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

จากการวิจัยนี้ องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย ได้แก่ แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและน่าสนใจ เนื่องจากนิทานเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่สามารถเข้าถึงผู้เรียนได้ทุกเพศ ทุกวัย นอกจากนี้ นิทานยังสามารถช่วยกระตุ้นจินตนาการของผู้เรียน ฝึกการจับประเด็นและวิเคราะห์ได้ดี เช่น นิทาน สามารถ

1. พัฒนาทักษะการอ่านในใจ เช่น การอ่านจับใจความสำคัญ การอ่านคิดวิเคราะห์ การอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ
2. พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง เช่น การอ่านคำศัพท์พื้นฐาน การอ่านคำควบกล้ำ การอ่านคำอักษรนำ
3. พัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูด เช่น การเล่าเรื่องจากนิทานที่ฟัง การตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง และดู การพูดสรุปความ
4. พัฒนาทักษะการเขียน เช่น การเขียนย่อความ การเขียนสรุปความ การเขียนตามจินตนาการ

สรุป

การนำนิทานมาเป็นสื่อในการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนนั้นช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเรื่องคำควบกล้ำมากขึ้น และมีทักษะในการอ่านคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ในกระบวนการสอนได้ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงออกด้านการอ่าน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของนิทานได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งยังให้นักเรียนได้ฝึกอ่านคำและเรียนรู้ความหมายของคำควบกล้ำ เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ซึ่งกระบวนการเหล่านี้เป็นการพัฒนาทักษะขั้นพื้นฐานในการอ่าน อีกทั้งยังเป็นการสร้างสรรค์ในด้านภาษาให้กับเด็ก ทำให้เด็กใช้ภาษาได้ถูกต้องรู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ การออกเสียง ร ล ตัวควบกล้ำได้ถูกต้อง ดังนั้น การใช้นิทานเป็นสื่อจึงเป็นอีกกระบวนการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่านและเกิดทักษะทางภาษามากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผลการวิจัยพบว่า การใช้นิทานเป็นสื่อช่วยในการเรียนการสอนนั้นเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำไปปรับใช้กับการเรียนการสอนภาษาไทยด้านอื่น ๆ ได้ เช่น การฝึกอ่านจับใจความ การฝึกอ่านออกเสียง ร ให้ชัดเจน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบ (องค์ความรู้) ว่า นิทานสามารถนำมาเป็นสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนได้ ที่สำคัญคือ ช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเรื่องคำควบกล้ำมากขึ้น และมีทักษะในการอ่านคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้อง สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับกระบวนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงออกด้านการอ่าน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของนิทานได้อย่างเต็มที่ โดยควรให้ความสำคัญกับนักเรียนการฝึกอ่านคำและเรียนรู้ความหมายของคำควบกล้ำ เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ซึ่งกระบวนการเหล่านี้เป็นการพัฒนาทักษะขั้นพื้นฐานในการอ่าน อีกทั้งเป็นการสร้างสรรค์ในด้านภาษาให้กับเด็ก ทำให้เด็กใช้ภาษาได้ถูกต้องรู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ การออกเสียง ร ล ตัวควบกล้ำได้ถูกต้อง สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยประเด็นเกี่ยวกับ

1. การจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยการใช้สื่ออื่น ๆ เช่น การใช้นิทานพื้นบ้าน การใช้บทเพลง การใช้บทร้อยกรอง และการใช้สื่อบันเทิงคดี เป็นต้น
2. การศึกษาวิจัย เพื่อพัฒนาการอ่านคำควบกล้ำในทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การดู และการพูด ทักษะการเขียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ปทุม หนูมา. (2541). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง* [วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรัญญา ไวยรรเทา และอุษาพร เสวกวิ. (2563). การจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน คำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารศึกษาศาสตร์ มมร*, 8(1), 230-240.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Back ward design*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). *ทฤษฎีการประเมิน (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย